

Gustáv Murín

SMRŤ
GENERALA
LUČANSKÉHO
IN MEMORIAM

Gustáv Murín

SMRŤ GENERÁLA LUČANSKÉHO

IN MEMORIAM

© Gustáv Murín

© Igor Vadovič, obálka

Ďakujeme za fotografie z osobného archívu generála v.v. Ivana Ševčíka.

Príležitostná publikácia bez jazykovej korektúry.

GENERÁL MILAN LUČANSKÝ

Milan Lučanský sa narodil 10. februára 1969 v Poprade. Vysokoškolské štúdium absolvoval v rokoch 1998 - 2003 na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici. V radoch Policajného zboru začínal v Liptovskom Hrádku, neskôr počas 90. rokov pôsobil v Martine ako starší inšpektor, inštruktor skupiny obrany a telesnej prípravy či starší referent. V roku 1997 sa jeho pôsobiskom stalo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, kde pracoval do roku 2004, keď sa stal vedúcim oddelenia odhaľovania odboru boja proti organizovanej kriminalite STRED Úradu boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK) Prezídia Policajného zboru (PPZ). V roku 2008 sa stal riaditeľom odboru STRED Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ.

V rokoch 2010 – 2012 bol bezpečnostným pracovníkom v súkromnej spoločnosti. Od 1. augusta 2012 zastával post 1. viceprezidenta Policajného zboru. Dňa 26. novembra 2015 prezident SR Andrej Kiska vymenoval Milana Lučanského do hodnosti generála. Od 15. júna 2016 bol Lučanský povýšený na generálneho riaditeľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR.

Ministerka vnútra Denisa Saková (vtedy Smer-SD) Lučanského vymenovala 30. mája 2018 do funkcie prezidenta Policajného zboru. Na svoj post nastúpil 1. júna 2018. Nahradil v ňom Tibora Gašpara.

V apríli 2019 sa Milan Lučanský úspešne zúčastnil na výberovom konaní do funkcie prezidenta PZ SR podľa nových pravidiel. Kandidátov posúdila odborná komisia, branno-bezpečnostný parlamentný výbor potom vybral dvoch, ktorých odporučil ministerke. Ministerka Saková si vybrala Lučanského a opätovne ho vymenovala do funkcie 15. apríla 2019.

Generál Lučanský bol opakovane napádaný žltou tlačou pre svoje majetkové pomery a tak ich mal veľmi dobre zdokumentované, čo nedokázali vyvrátiť.

Rovnako sa preukázal pri kandidatúre na prezidenta PZ SR, kde uspel. A mal za sebou najvyššiu bezpečnostnú previerku, ktorá žiadne pochybenia nezistila! Jedno z týchto periodík dokonca prehralo súd s generálom Lučanským a radšej sa dohodli na mimosúdnom vyrovnaní za sumu prevyšujúcu 100 tisíc eur. Sami teda uznali, že sa dopustili voči nemu neetického činu. Ale robia tak naďalej, ak tvrdia, že bol zameraný na peniaze za každú cenu. Veď z tých vysúdených peňazí všetky rozdelil na podporu onkologicky postihnutých detí i rímsko-katolíckej charite a umeleckým školám! Už teda účelovo zabudli a špinia jeho pamiatku, aj po jeho smrti, keď sa už nemôže brániť. Môže byť väčší novinársky hyenizmus, pani Tódová?!

A ako si ešte povieme, uvrhnutie generála Lučanského do väzby nemalo žiadny objektívny právny podklad. Bolo to splnenie politickej objednávky bezcitného zločinnému režimu, ktorý si tým dúfal zabezpečiť prežitie aspoň na čas. Je zvláštnym paradoxom, že to bol Jaroslav Spišiak kto „za zásluhy“ vyštváľ na čas Lučanského z Policajného zboru. Prešli roky a ten istý Jaroslav Spišiak sa stal poradcom ministra vnútra Mikulca. A odrazu tu je absurdné obvinenie len na základe za to slobodou

odmenených kajúcnikov, ako aj neoprávnená väzba s cieľom zlomiť Milana Lučanského. Nedal sa a tak zomrel...

KTO BOL LUČANSKÝ

Toto je pôvodný knižný rozhovor s vtedy plk. Mgr. Milanom Lučanským, bývalým riaditeľom odboru Úradu boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK), zástupcom vedúceho špecializovaného tímu a vedúcim operatívnej skupiny. V danej chvíli nútene postavenom mimo službu, ktorej venoval celý svoj život:

V čom je Černák z hľadiska Vašej profesie výnimočný?

Černáka beriem ako ktoréhokoľvek iného podozrivého. Výnimočný bol a podľa mňa aj je v spôsobe myslenia a uskutočňovania svojich skutkov.

Kedy ste o ňom počul prvý krát?

Prvý krát som sa s jeho menom stretol pri objasňovaní vraždy Milana Štangu z Prievidze. (Ten sa stal obeťou bombového útoku mafiánskeho typu, pozn. autora)

Ako ste sa dostal k jeho prípadu?

Bolo to postupne v období rokov 1995 až 1996. Išlo väčšinou o prípady násilných trestných činov spáchaných po celom území Slovenska. Neskôr konkrétne pri dokumentovaní trestného činu vydierania na poškodenom Vladimírovi Rybárikovi z

Považskej Bystrice. Bola to prvá vec, na základe ktorej sa bral Mikuláš Černák spoločne s Jánom Kánom do väzby. Dalo veľkú námahu nájsť v tom období šikovného vyšetrovateľa, ktorý by sa nebál a bol by ochotný sa spolupodieľať na realizácii uvedeného prípadu.

Ako vznikol špeciálny vyšetrovací tím? Aké ste tam mal postavenie?

Špecializovaný tím, v ktorom som pracoval, vznikol v roku 1997 a obnovený bol niekedy v roku 2004. Postavenie prvého špecializovaného tímu bolo výnimočné. Bolo to preto, lebo v ňom pôsobilo viacero súčastí Policajného zboru a každý mal svojho nadriadeného. Vtedy sme vykonávali skoro všetky úkony sami, dokonca aj ochranu svedka a jeho umiestnenie, nehovoriac o skutočnosti, že sme skoro všetko hradili z vlastných peňazí. Dokonca aj spojenie medzi jednotlivými členmi bolo len cez súkromné telefóny. Spomínam si na eskortu svedka do Českej republiky a následne prevoz jeho rodinných príslušníkov, vykonávané vlastnými motorovými vozidlami, pretože vybaviť zahraničnú služobnú cestu bolo problematické a administratívne veľmi zdĺhavé. Druhý špecializovaný tím nemal žiadne špeciálne postavenie. Boli sme radovými príslušníkmi ÚBOK OBOK Stred, ktorí sa podieľali okrem práce v tíme aj na plnení ostatných úloh v rámci odboru. Okrem iného aj na objasňovaní prípadu policajného gangu Miroslava Jacka a spol.

Ako ten tím fungoval? Na koho ste sa mohol spoľahnúť a koho prácu by ste aj dnes ocenil?

Fungoval presne ako všetky špecializované tímy v rámci príslušných interných nariadení Ministerstva vnútra. Rád spomínam na jednotlivých členov tohto tímu, nakoľko v tej dobe bolo možné spoľahnúť sa len na nich. S nadriadenými to bolo horšie...

Pracovali ste v utajení, alebo o vás vyšetřování vedeli?

To je otázka myslím pre druhú stranu. Žiadne utajenie neexistovalo.

Vy ste pôsobil v Banskej Bystrici, poznal ste niekoho z výrazných postáv miestneho podsvetia aj predtým? Dala sa odhadnúť ich cesta k zločinu?

Nie nepoznal som pred tým skoro žiadneho člena uvedenej skupiny až na Alojza Házyho, s ktorým som svojím spôsobom vyrastal.

V rozhovore pre novinára Daniela Vraždu dokonca aj Mečiar priznal, že so silným podsvetím si nevedeli poradiť, dokonca aj ministerstvo vnútra bolo bezradné. „Nikto nechcel podpísať zatykač na Černáka. Aj minister vnútra prišiel za mnou a pýtal sa, čo má robiť, že si nevie po-radiť.“ Vtedy sa černákovci vyhrážali už aj novinárom za zverejnenie ich káuz. Bol taký nátlak aj na Vás a Vašich kolegov?

Naozaj bolo ťažké v tom období pracovať v spomínanej skupine, respektíve iných podobných skupinách, a to z dôvodu obecného rozšíreného strachu, ako aj z neochoty a obáv nadriadených. A to nie len kvôli možnému nátlaku zo strany podsvetia, ale aj zo strany štátnej moci...

V tom období bolo veľmi málo ľudí, či už na strane polície alebo prokuratúry, ktorí by sa nebáli konať proti podsvetiu. Veľké pochopenie sme nakoniec našli u krajskej prokuratúry v Trenčíne, neskôr u bývalého ministra vnútra Ladislava Pittnera, krajskej prokuratúry v Prešove a nakoniec u generálnej prokuratúry vedenej Dobroslavom Trnkom. Nátlak zo strany obvinených som nijako zvlášť nepociťoval, čo sa nedá povedať o nadriadených, ktorých tlak bol cítiť neustále. Bol to formou dopytov, kedy sa niečo urobí, kedy sa už niekto obviní a podobne. Myslím, že uvedené malo na prácu horší vplyv, ako vplyv podozrivých. Ale toto nie je len v prípade uvedeného tímu. Byť v médiách a poberať odmeny za robotu iných je silný stimul.

Bolo možné bezprostredné ohrozenie Vás a Vašej rodiny?

S tým musel človek počítať, preferovalo sa heslo, že keď sa niekto bál, mal ísť robiť do cukrárne. Na niektorých poradách prvého tímu som počúval, ako sa niektorí kolegovia báli ísť predvádzať podozrivých na základe požiadavky vyšetrovateľov.

Zažili ste aj iné formy nátlaku?

Ako som uviedol, nie, až na nadriadených.

Kedy ste sa s Černákom stretli zoči-voči a aké to bolo? Aké je to stretnúť nepriateľa, ktorý Vás môže aj ohrozovať na živote a kde je jas-né, že víťaz môže byť len jeden?

Bolo to viackrát počas objasňovania jeho trestnej činnosti, no presne si už nepamätám. Bolo to v čase, keď bol víťazom stále a na dlhé obdobie len on.

Aký bol Černák pri rekonštrukciách vražd jemu pripisovaných a pri výsluchoch?

Z môjho pohľadu vedel oceniť protivníka, avšak ako sa k ľuďom, ktorí pracovali v špecializovanom tíme jeho prípadu bude správať po jeho prípadnom prepustení, si nedovolím odhadnúť. Žiaľ až takými psychologickými vedomosťami nedisponujem. Z našej strany vedel, že v prípade jeho ohrozenia po prípadnom predčasnom prepustení, mohol za mnou prísť a urobil by som bez predsudkov ja, ako aj ďalší pracovníci tímu, všetko preto, aby sa mu nič nestalo a ohrozenie jeho osoby sa riešilo zákonnými spôsobmi. Aj napriek tomu, že sme v minulosti stali proti sebe ako protivníci.

Tím, v ktorom ste hral dôležitú úlohu, má veľkú zásluhu na rozložení jadra Černákovej zločineckej skupiny. Aké to bolo, keď odrazu začali jeho najbližší komplici vypovedať a teda aj Váš vzájomný vzťah sa zmenil?

To, či som hral dôležitú úlohu, si po rozhodnutí ľudí, ktorí by to mali v prvom rade oceniť, už nemyslím a bežní ľudia sú ľahko ovplyvniteľní a vidia za tým prácu polície ako takej a nie jednotlivcov, ktorým by za to mali byť vďační. A čo sa týka Černákových komplicov, k tomu je ťažko sa vyjadrovať. Jedno je však isté, veľa ľudí z okolia ich skupiny dnes už nie sú medzi živými, je veľký odstup času, veľa vecí sa zmenilo. Možno je pohľad ich samotných na tú dobu tiež iný. O veciach, ktorých sa v tom krátkom čase udialo veľa, mali čas rozmýšľať. Je ťažké po toľkých rokoch nájsť

absolútnu pravdu a určite by som si na niektoré veci a skutočnosti, ktoré predchádzali ich spáchaniu, ťažko spomenul aj ja sám, keby som bol ako nestranný pozorovateľ. Bolo by to jedine v tom prípade, že by som si robil poznámky a bol by som pri každej jednej vražde. A ďalšou skutočnosťou sa mal zaoberať podľa mňa aj súd a to z jednoduchého ľudského pohľadu. Aký vplyv a následky na ľudí, ktorí boli ako pozorovatelia, či účastníci tohto konania to muselo zanechať? Vieme o psychologických následkoch z vojny, kde sa ľudia stretávajú s násilnými činmi, ale nevieme nič o ľuďoch, ktorí chodia okolo nás a vystupujú ako svedkovia. Je však veľa vecí a výpovedí, ktoré sa v spisoch nikdy neobjavia a hovoria v ich prospech a jazýček váh prikláňa na ich stranu. Nehovoriac o gestikulácii a strachu v ich očiach.

Bol by podľa Vás bez Černáka obraz po novembrovej mafie na Slovensku iný?

Určite.

A bol by tento príbeh neobyčajnej brutality a cynizmu zoči-voči obetiam bez Černáka vôbec možný? Alebo by ho nahradil niekto iný, rovnako túžiaci po moci a bohatstve bez ohľadu na prostriedky akými ich dosiahne?

To je otázka na psychológa. Čo sa týka Černáka, bol a je nenahraditeľnou postavu podsvetia a jeho prípad má už v histórii našej spoločnosti pevné miesto.

Ako podľa Vás skončí proces s Černákom? (rozhovor sa uskutočnil pred Černákovým odsúdením na doživotie)

Neskončí. Stále sa budú vynárať svedkovia, ktorí budú chcieť za svoje výpovede beztrestnosť a podľa mňa to bude hra s ohňom ich počúvať. Za všetkým je potrebné hľadať strach a osobné záujmy. A bude ťažké to rozpletať pre ľudí, ktorí v tej pochmúrnej dobe neboli možno ešte ani v radoch polície. Najjednoduchšie bude zoškandalizovať už odvedenú robotu. Jeden zo svedkov mi raz povedal: „Boli sme prítomní aj iných vecí a ak sa zmení situácia, tak klamať bude ten najmenší hriech, ktorý sme v živote urobili.“

Ako skončí Černák samotný povedzme o pätnásť – dvadsať rokov? Považujete za možné, aby raz vyšiel z väzenia a nebol by už nebezpečným pre túto spoločnosť?

Černák žije už trinásť rokov pre pomstu. A on sa jej chce dožiť. Ako raz uviedol, ak nie v tomto živote, tak potom v pekle. A to je môjím dostatočná odpoveď na túto otázku.

Prečo ste sa vôbec dal na túto profesiu, ktorá je skôr poslaním, než povolaním?

Prečo? Asi preto, lebo to tak muselo byť. Ďakujem za to svojim rodičom a starej mame, ktorí mi ako malému čítali a rozprávali rozprávky o tom, ako dobro vždy vyhrá nad zlom. Nikdy som si to nechcel pripustiť, ale podvedomie človeka, tak ako v mojom prípade, tak aj v Černákovom prípade, určite viedlo kroky nášho, respektíve môjho života. Až neskôr som pochopil, že sa prirodzene riadim základným životným krédom: „Načo je človek na svete, keď ho nedokáže urobiť lepším?“ Veď tu sa nejedná o triedenie odpadu, ako sú plasty a papier, ale triedenie ľudí. Bolo to súčasťou mojej práce a môjho myslenia. Tak si človek uvedomí, že na

skorumpovanej strane myslenia musí začať pokusom čistiť ho od najhrubšej špiny. Myslím, že história ukáže, že toto bolo to správne rozhodnutie odhliadnuc od skutočnosti, že to menšie zlo zo-stalo nepotrestané. Veľa krát ma s kolegami znechutil postoj nadriadených. Niekedy si kladiem otázku – prečo? Bolo to preto, lebo boli skorumpovaní? Nie, jednoducho sa báli, veď mali vlastné rodiny, vlastné životy. A spoločnosť by ich v prípade problémov hodila cez palubu, bez toho, aby sa spýtala na ich názor. Veľa krát, tak ako možno aj teraz, sme si povedali – celý svet sa zachrániť nedá. Ale nepokúsiť sa o je-ho záchranu by bola chyba. Uvedomili sme si to, až keď sme sa, ako to povedal jeden sudca, po pás brodili v špine a po ramená hrabali v krvi. O to smutnejšie je znovu konštatovanie kto z tých, ktorí sa dnes stavajú do svetla reflektorov, urobili pre túto spoločnosť viac, než sa po-darilo nám. Kde boli v rokoch 1995 až 2004, keď sa radoví policajti báli zastavovať tradičné tmavé BMW 5 a S-classové mercedesy...

LUČANSKÝ V KRUHU RODINY

Pred vianočnými sviatkami v roku 2018 poskytol generál Lučanský rozhovor pre *topky.sk* (Zoznam/nin, 17.12.2018). Vďaka tomu si môžeme výberom z jeho odpovedí pripomenúť, aký bol aj v súkromí:

Po vašom nástupe sa začalo riešiť, respektíve uzatvorilo sa či posunulo niekoľko káuz. Čomu to pripisujete?

Môžem to pripisovať jedine dobre odvedenej práci kolegov policajtov.

Už sa Vám ozval niekto z politikov, známych ľudí, že Vám držia palce a povzbudili Vás v pozitívnych zmenách, ktoré nastali?

Cítim podporu zo strany ministerky vnútra Denisy Sakovej. Zo strany kamarátov sú to skôr povzbudivé slová.

Bývalý policajný prezident Tibor Gašpar má blízko k Bödörovcom. Všimli ste si po jeho odchode na polícii niečo nezvyčajné?

Nezvyčajné som nič nepostrehol. Ako pri každej personálnej výmene na vysokom poste, všetci boli nervózni z toho, čo nastane, nevedeli, čo mohli odo mňa čakať.

Všetko sa musí vždy najskôr utriať, nastaviť si vlastné pravidlá a ide sa ďalej. Práca sa nezastaví kvôli personálnym výmenám.

...

Ministerka Saková pri vašom nástupe do funkcie upozornila na to, že vďaka vašej práci je v súčasnosti odsúdený na doživotie napríklad Mikuláš Černák. Čo je pre vás najväčšou pracovnou výzvou v súčasnosti?

Aby boli odsúdení všetci tí, u ktorých si teraz ľudia myslia, že je to nemožné. Tak ako si to verejnosť myslela pred desiatimi rokmi pri Černákovi. Nie je to však len v mojich rukách, ja pre to však urobím všetko, čo mi zákon dovolí a umožní.

Mikuláš Černák napísal list z väzenia, ktorý adresoval vtedajšiemu ministrovi vnútra Tomášovi Druckerovi, a v ktorom upozornil na to, že výmena policajného

prezidenta teší niektorých bývalých mafiánov. Označil vás ako ich človeka. Ako vnímate tieto vyjadrenia a prečo sa netajíte tým, že máte kontakty s mafiou?

K Černákovi nemám potrebu sa vyjadrovať, je to odsúdený vrah, pre mňa uzatvorená kapitola.

V policajnom prostredí sa pohybujete dlhé roky. Na aký zážitok nezabudnete do konca života? Povedali ste si niekedy, že by ste mali s touto prácou radšej seknúť?

Povedal som to veľakrát, ale nikdy neodchádzam od začatej roboty a policajná práca je jeden nekonečný príbeh.

Budete sa uchádzať o pokračovanie vo funkcii prezidenta polície?

Nie som ešte rozhodnutý, ale zvažujem tú možnosť.

Mali ste alebo máte nejaký vzor z filmového plátna? Nieкто kto Vás inšpiroval v mladosti stať sa policajtom?

Nie, nespomínam si. Od detstva som sa venoval športu a bojovému umeniu, nejako automaticky ma to po vojne ťahalo k polícii, vraj som bol na to od prírody stavaný.

A ako to funguje u vás doma? Nemá občas nad vami moc aj vaša manželka?

Manželky sú vždy generálom, aj bez výložiek.

Bývate v Bratislave, manželke nevadí, že ste cez týždeň mimo rodinu?

Bývame takýmto štýlom už pár rokov, zvykli sme si. Okrem víkendu sa snažím aspoň raz-dvakrát cez pracovné dni prespať doma. Moja práca nie je viazaná len na Bratislavu, aj keď tu vybavujem najviac agendy.

V poslednom čase ste asi menej spolu, tešíte sa už na sviatky, že budete tráviť viac času s rodinou a deťmi?

Veľmi sa už teším, tajne verím, že keď zazvoní telefón, bude to len za-želanie pokojných sviatkov. Pred koncom roka je v práci treba veľa vecí dokončiť a dovybaviť. Našťastie všetky prípravy okolo Vianoc, darčeky a všetko s tým súvisiace, rieši moja manželka.

Ako prežívate Vianoce? Zrejme viacerí si Vás nedokážu predstaviť ako zdobíte stromček, popripade spievate koledy či sa venujete vianočným povinnostiam.

Stromček naozaj nezdobím, ale prinesiem, odnesiem, bežím dokúpiť všetko, čo je potrebné. Na výzdobu mám manželku a dcéru, to sú moje dizajnéry. Vianočnú koledu som nespieval dobrých 40 rokov, už by som si ani nespomenul na slová a neviem, či by aj Ježiško chcel počuť odo mňa pesničku.

A kaprov sa bojíte alebo nebojíte?

Nebojím, nevedel by som ho sám uloviť, ale s ostatnými aktivitami problém nemám. Kapra už však nemávame, skôr lososa alebo kačku.

Ktoré jedlo si počas sviatkov neodpustíte?

Zemiakový šalát a kapustnicu.

Pamätáte si, aký darček Vás najviac potešil, keď ste boli dieťa? Policajné autíčko alebo to bolo v tom čase niečo iné?

Autíčka z Tuzexu. A naozaj bolo medzi nimi aj policajné, ale americké.

Pri akom tipe relaxu si dokážete najlepšie oddýchnuť?

Najväčší relax je pre mňa príroda. Poľovačka je môj najúčinnnejší reset, pokoj na posede je moja psychoterapia a psychohygiena.

Väčšina ľudí si dáva predsavzatia do Nového roka. Môžete skúsiť povedať aspoň tri také, ktoré by ste chceli splniť na pozícii prezidenta PZ?

Predsavzatia si zásadne nedávam, som na to priveľký realista.

Až naskakujú zimomriavky pred týmito prorockými slovami generála Lučanského. Jeho kati mu už o dva roky odopreli nielen trávenie sviatkov s rodinou, ale dokonca ani len telefonát s manželkou a vrcholom bezcitnosti bolo zadržanie listu jeho 13-ročnej dcéry s obrázkom. Nedovolili im popriať mu nič ani v takýchto pre každého z nás najväčších sviatkoch rodiny. A katanské praktiky tohto zločinného režimu urobili aj tie želania v Novom roku 2021 márnymi...

NAJBLIŽŠÍ KOLEGA SPOMÍNA

Pre účely tejto príležitostnej publikácie na pamiatku generála Milana Lučanského sme požiadali a spomienky aj jeho najbližšieho dlhoročného kolegu generála v.v. Ing. Ivana Ševčíka.

Stručne o generálovi Ševčíkovi:

2006-2010 – riaditeľ Úradu boja proti organizovanej kriminalite

2012-2016 – generálny riad. Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR

2016-2020 – policajný pridelenec – radca, Zastupiteľský úrad SR v Prahe

„S Milanom sme sa poznali 25 rokov. Spoznali sme sa pri riešení kriminality v 90.-tych rokoch minulého storočia. Milan spolu s Jozefom Mičietom tvorili operatívnu dvojicu a už vtedy boli špička v operatívnej práci.

Začali sme spolupracovať ako členovia špecializovaných vyšetrovacích tímov, tam sme sa zoznámili a tam sa vytvorili prvé zárodky vzájomnej dôvery. Našou prvou, takou partizánskou činnosťou bolo, keď prišli za mnou že majú prvého svedka, ktorý je ochotný vypovedať proti Mikulášovi Černákovi z Banskej Bystrice. Za mnou prišli preto, lebo mi verili a navyše nenašli nikoho, kto by to išiel robiť. Všetci odmietali a všetci sa báli. Tak ja som sa rozhodol im pomôcť. Za to vďačím aj môjmu nadriadenému Dušanovi Škrteľovi, ktorý ma poznal a umožnil mi tento úkon pre iný útvar vykonať. Potom sme spolu navštívili krajskú prokurátorku JUDr. Vieru Kováčikovú, ktorá mala v sebe viac odvahy ako všetci policajti dokopy a s jej pomocou sme začali pripravovať akciu. Boli sme jednať s ministrom vnútra Gustávom Krajčim. Ku cti mu slúži, že veľa sa nevypytoval a dal nám všetko čo sme potrebovali. Akciu sme pripravovali veľmi dlho a dôsledne. Vypísali sme zoznam úkonov, ktoré treba vykonať, pripravili sme podklady pre vyšetrovateľov, otázky, zamerania výsluchov, pripravili sme domové prehliadky, pripravili sme veľké počty policajtov, operatívcov a technikov. Akcia sa vykonala v Banskej Bystrici a v Žiline.

Ja som s Milanom a Jozefom Mičietom riadil akciu v Žiline. Ráno, v skorých raných hodinách asi o 04.00 hod. sa na krajských riaditeľstvách na zasadačkách zišli stovky policajtov na vykonanie akcie. Tesne pred spustením akcie zrazu prišla z Banskej Bystrice správa, že naše tri záujmové osoby ušli. Akcia bola vyzradená. V Žiline nám išlo všetko tak, ako malo. Zrazu boli u nás všetci vysokí funkcionári a hľadeli na nás,

že čo budeme robiť. S Milanom a Jozefom sme museli rozhodnúť. Keďže akcia bola vo vysokom štádiu rozpracovania a prípravy, tak sme museli rýchlo prijať rozhodnutie. Ideme na to. Akciu sme spustili. Ja som vzniesol obvinenie, policajti vykonali akciu, zaistili osoby, dôkazy. Akurát nám chýbali tri hlavy bansko-bystrického podsvetia. Spis som odovzdal na Krajskej prokuratúre Trenčín s návrhom na vzatie niekoľkých osôb do väzby. Pamätám si, že keď som išiel v noci nad ráno domov, v Novákoch opravovali nadjazd nad železnicou. Bol tam semafor. Zastavil som na červenú – a zaspal som. Vyčerpaním, únavou z hektickej práce na úspešnej akcii. Neviem na ako dlho, zobudil som sa na to, že na mňa trúbia. Vtedy to bolo náročné obdobie na prípravu a realizáciu.

Potom, v Banskej Bystrici na Kraji, vytvorili vyšetrovací spis. A ja som dostal pokyn vrátiť sa späť na Okres. Ja som bol len chlapec z dediny a vec zobrali páni z Kraja. Vtedy boli hrdinovia, keď bolo začaté a pod uznesením som bol podpísaný ja. Jozef Mičieta a Milan Lučanský boli súčasťou tímu. Nemohli sa pozerať na to, ako sa tam rozdávali odmeny, a na mňa sa akosi zabudlo. Nakoniec boli za riaditeľom SVAKEČ – Sekcia vyšetrovania a kriminalisticko-expertíznych činností a dotlačili riaditeľa, aby mi dal odmenu. Vtedy bol riaditeľ (tak sa mi zdá) pán Kosťov zo Žiaru nad Hronom, a on mi cestou domov doniesol peňažný dar. Vtedy odsúdili Mikuláša Černáka a spol. za ekonomickú trestnú činnosť. Riešili aj vraždu Gregora Szymaneka, ale akosi sa im to nepodarilo dotiahnuť do konca. Prečo? Musíme sa opýtať tých, čo si na tomto prípade urobili kariéru.

Ja som na okresnej úrovni riešil bratov Mellovcov. Toto som zasa riešil s Milanom Lučanským a Jozefom Mičietom. Vtedy sme spolupracovali aj s kolegami